

מכתבים

והקרישה לה כמה שניות שידור במבט לחדשות (כליווי ראיון עם בימאית פולניה גולה).
שלום בירנבך, תל-אביב

כבודו של זיגל

על כוונה אפשרית של ניצב בנימין זיגל להיכנס לפוליטיקה (העולם הזה 2.7.86).

לפי מיטב זיכרוני לא ניסה מעולם, מלבד מיקרה אחד, שום קצי'מישטרה ישראלי את כוחו בפוליטיקה.

והמיקרה האחד, זה של סגן-ניצב חנא חדאד, שניסה את כוחו ברשימה ערבית בבחירות האחרונות לכנסת, ולא עבר את אחוז החסימה, רק צריך לפקוח את עיניו של בנימין זיגל מפני הכבושות האפשריות בדרך זו.

(המשך מעמוד 3)

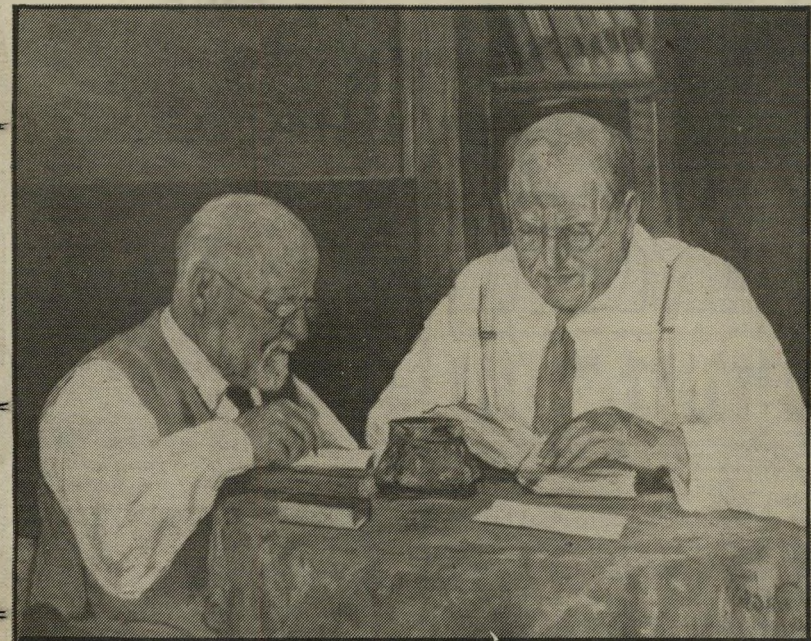
השר, כי למרות הקיצוצים הנוראים בתקציב, החליט להעמיד תוספת תקציבית של כ-200 אלף שקלים לטובת מיפעלים ספורטיביים חשובים. סכום זה לא בא מן האוצר. הוא גוייס עלידי קיצוצים פנימיים כואבים בתקציבי היחידות השונות של המישרד.

ובעיצומו של שבוע הספר קיבל השר עוד שתי החלטות: להגדיל, מחמישה לעשרה, את מספר התקנים של סופרים שיועסקו עלידי מישרד החינוך בהוראה בבתי-הספר, וכן להגדיל כ-25% את התמיכה במועצת הספר העברי.

ישראל כהן, דובר מישרד החינוך והתרבות, ירושלים

מכלה הקוצים

על הרב שהדריך את הבלשים במ" לאכתם (העולם הזה 2.7.86)

עורכים ביאליק ורביניצקי

200 אלף שקל וחמישה תקנים נוספים

כבוגר בית-ספר פולני לקצינים (צבאיים) בוודאי יידע זיגל לשמור על כבודו וימנע מבזיון מיותר.

אברהם ברינתן, חיפה

גם זאת וגם זאת

על שמו של מדור בהעולם הזה.

אתם כאלה אנשי קידמה, כאלה מאמינים בשוויון האשה, והנה גיליתי כי מרורה המעולה של דניאלה שמי נקרא רווקא גם זה וגם זה. מדוע שלא ייקרא, לפחות, גם זה וגם זאת? יוורה קומיסר, נתניה

חבל שבציטוט מספר האגדה הסתפקתם רק בחלק הראשון, בו לימד רב אלעזר את הבלש כיצד להבחין בין תלמיד חכם, פועל וגנב. כי סוף המעשה מעניין עוד יותר. לפי האגדה, כאשר שמע המלך על בית-הספר לבלשות של הרב, הוא מינה אותו לתופש-גנבים רישמי, מה שלא מצא חן בעיני כמה יהודים («אתה מוסר עמו של אלוהינו להריגה»).

על כך לא נשאר רב אלעזר חייב. כדיכרי האגדה, שלח להם נכנראה התשובה הנצחית של שומרי חוק: «קוצים אני מכלה מן הכרם» שאול אמסטרדם, חדרה

על פרחים ועל כינים

עוד על ספר האגדה (העולם הזה 2.7.86).

לא לחינם קראו ביאליק ורביניצקי לספר האגדה שערבו בשם אנתולוגיה. הלא פירוש המלה, ביוונית, הוא מיבחר פרחים. ואכן, אפשר למצוא בספר האגדה פרחים מפרחים שונים, החל ממובאה ירועה, יין — רובו קשה ומיעוטו יפה" ועד לגילויים די משונים מסוג, «רוב בנים דומים לאחי האם» ו«שום (הירק החריף) הורג כינים שבכני המעיים».

מרים דינר, תל-אביב

יותר מהר מהטלוויזיה

על ידיעה בלעדית של מדור הקולנוע (העולם הזה 2.7.86).

כנראה שזה לוקח לאנשי החדשות של הטלוויזיה בירושלים 48 שעות כדי לקרוא גליון של העולם הזה. עובדה: כיום השלישי האחרון בערב יכלו תל-אביבים צמאי-אינפורמציה לקרוא במדור הקולנוע של העולם הזה כי שילטונות פולין מנעו, מסיבות פוליטיות, את בואו של הבימאי הפולני כז'וזף זאנוסי לפסטיבל-הסרטים בירושלים. וכיום החמישי, 48 שעות יותר מאוחר, גילתה גם הטלוויזיה הישראלית את הידיעה הזאת,

העולם הזה, שבועון החדשות הישראלי ♦ המערכת והמינהלה: תל-אביב, רחוב גורדון 3, טל. 03/232262/3/4. תא-דואר 136 ♦ העורך הראשי: אורי אבנרי ♦ עורך-מישנה: דוב איתן ♦ עורך תכנית: יוסי שגון ♦ רכזת מערכת: ענת סרגוסמי ♦ עורך כיתוב: גיורא נוימן ♦ צלמי מערכת: ציון צפיר, צבי טל ♦ עורך רפוס: יפתח שביט ♦ ראש המינהלה: אברהם סיטון ♦ מחלקת המודעות: רפי זכרוני ♦ המו"ל: העולם הזה בע"מ ♦ הרפוס: הרפוס החדש בע"מ, תל-אביב, רחוב הומה ומגדל 2 ♦ הסצה: גר" בע"מ, תל-אביב, רחוב יד חרצים 7, טל. 377056.

קיא יקי

החינוך הרתי, אמר מנהל האגף, הוא מתעלם מהוראות הרבנות הראשית, ומתראיין בכימה אנטי-דתית כמו העולם הזה...

בינתים לא התחילה לפעול הוועדה שמינה מנכ"ל מישרד-החינוך, אליעזר שמואלי, להקור כאיומיו של מנהל-האגף על שפרן, הרני פשוט מצפצף על הוועדה. מה עוד שאחת משני חברי הוועדה היא אשה וחילונית — שושנה בייר מאירגון תמורים.

בצמרת מישרד-החינוך רוגזים על הרני ומזדהים כחשאי עם שפרן. כי המורה מאשרד מבטא, כעצם, את עמדתו הרישמית של המישרד, כעוד שמינהל-האגף חותר תחתיה. בדיון שהתי קיים כאחרונה במישרד, כשהודיע הרני כי מגוי וגמור עימו שלא לקיים מיפנשי תלמידים יהודיים-ערביים, רגז עליו שמואלי וצעק, השר, יצחק נבון, הוסיף ברכבו האופיינית: «אדון הרני, הפעם באמת עברת את הגבול!» אך ידי השניים

דברים חמורים מתרחשים בממלכה העצי מאית הנקראה «האגף החינוך רתי במישרד» החינוך. מנהל האגף, יעקב הרני, משליט בבתי-הספר שתחת פיקוחו אורירה של פחד וחשבון, ומנהיג מדיניות המנוגדת ניגוד גמור למדיניותו של מישרד-החינוך. הוא מצליח למנוע מיפנשי נוער יהודיים-ערביים, חותר תחת האינטגרציה ומרכיז ראש לפני החרים, הרוישים להפריד בין כנות לכנים.

לפני כמה שבועות (העולם הזה 4.6.86) חשף גיורא נוימן את המסתתר מתחת לכיפה הממלכתית, והביא את סיפורו של בצלאל שפרן, המחנך הרתי הוותיק, שהכריז מילחמה על הרוח החומייניסטית השלטת באגף. בשל דיעותיו העצמאיות, שעליהן הוא מכריז ללא מורא, איים

הנדון: פרסומים בעתון העולם הזה - "חומיניזם יהודי"

1. קיבלתי צילום של הפרסום הנ"ל ונדחמתי לקרוא התוכן.
2. מאחר וידוע לך, כי בנושאים האלה עמדת הרבנות הראשית שונה, וכי רוח הדברים נוגדת עמדת החינוך הרתי, אני תמה שמצאת שוב לנכון לתת להם פרסום.
3. הפרסום הנוסף, ודווקא בכמה המוכרת כאנטי-דתית, מאלצת אותי שוב לבקש ממך לשקול מחדש עמדותיך.

קטע ממכתבו של המפקח אריה ארד דווקא בכמה המוכרת כאנטי-דתית...

כבולות, כי הרני נתנה מאוטונומיה רחבה, מכוח החוק. הימים האחרונים סיפקו רוגמה נוספת כיצד מתנהלים העניינים בחינוך הרתי. מזה שבועיים לא נקרא עוד הסקטור הרתי במישרד-החינוך בשם «אגף» אלא בשם «החינוך הרתי» בלבד. השינוי המילולי העלה את הרני בדרגה וחיוק את עצמאותו. באותו הזמן החליט הרני לחלק פרסיה-ינור מטעמו לבתי-הספר הרתיים — בנפרד מפרסיה-החינוך שמחלק הנשיא, בהמלצת השר, הוא בחר באופן שרירותי בכמה בתי-ספר, מבלי לקיים כל הליך בחירה מסודר. בכך עורר עליו שוב את חמתם של פקידים בכירים במישרד, אך להרני לא איכפת. הפרס יחולק בקרוב, כמעמד הרבנים הראשיים. רק דבר אחד מוציא את הרני מכליו — פיו סומים שליליים בעיתונות. בעניין זה הוא איננו לומד לקח, ואחרי כל פירסום הוא דואג שיישלח מיכתב-איום למורה הרתי שהעו להמרות את פיו. מתן פומבי לאיומים גורר איומים חדשים, והרני הולך ומסתבך.

מנהל-האגף להעמיד את שפרן לרין מישמעתי, ואף ניסה להמריר נגדו את חבריו לעבודה. הפירסום גרר התפתחויות חדשות.

מדורו גיורא נוימן: יעקב הרני וצבא המפקחים שלו רגילים לפעול בצינורות בירוקרטיים ולפזר איומים על ניידי-מיכתבים רישמי של מישרד-החינוך, אך עם פירסומים בעיתונות אין הם מסוגלים להתמודד. כאשר פירסם העולם הזה את סיפורו של בצלאל שפרן, מנהל בית-הספר התיכון הרתי המקיף באשדוד, גאה הזעם בקרב העסקנים הרתיים במישרד-החינוך: התגובה המיידית היתה שיגורו של מיכתב כוטה, החתום עלידי המפקח אריה ארד (ראה גלופה). שכלל את האיום המרומז: «...התפתרות בעמדות אלה (שלך) ומתן פומבי בלתי-הולם להם, עשויים לפגוע במוסד אותו אתה מנהל».

משמעותו המפורשת של האיום הגיעה לאוזני שפרן רק כעליפה, מפי השמועה. מישוה דאג להפיץ שאם שפרן לא יסתום את פיו, יסיר האגף את הכרתו ואת פיקוחו מבית-הספר. במילים אחרות — להורי התלמידים ייאמר כי בית-הספר איננו עוד רתי.

כנינוס של מנהלים ומפקחים רתיים בירושלים הוהיר הרני את המשתתפים שלא ללכת ברכי המורה מאשרד. «שפרן הוא אויב

